

Els tres dallaires

Núria Carrera i Molas, Beget

1.Si n'e - ren tres_ da - llai - res qu(e)en da - lla ven_ un prat; n'hi hau-na po - lla De tan lluny cum la'n
hau-na po - lla ros sa,els hi'n por - ta l'es - mor - zar.
tan lluny cum_ la ve - uen se'n po - sen a___ xiu - lar;
"Xiu - leu, xiu - leu, da-

6
ros - sa, pe-ti-ta*i* bo - ni-ca, els hi'n por - ta l'es-mor - zar,_ pe-ti-ta com va. 2.N'hi
ve - uen, se'n po - sen a___ xiu - lar. 3.De
llai- res,_ jo us en por-t(ic) l'es-mor - zar,_

I el més petit dallaire ja no en pot esmorzar.
-Què en té el petit dallaire, que no en pot esmorzar?
-Que si en té mal d'*amores*, o mal del festejar.
-Jo no en tinc mal d'*amores* ni mal del festejar;
n'hi ha una polla rossa, a mi em fa morir i penar.
Jo en vu(i) dir en el seu pare si me la'n vol donar,
que si no me la'n donen, jo la'n faré robar
pels miquelets d'Aulesa, o bé els de Puigcerdà,
que si aquests no hi abasten, i d'altres n'hi haurà.
Adéu-siau, petiteta, color d'una rosa tens,
a qui en té color de rosa, no li'n falten pretendents.
I al baixant de l'escala n'en(qua)ntra el seu germà.
-I on vas, germana meva? Que t'hi van a enganyar.
-Els miquelets d'Aulesa m'hi vénen a buscar,
tinc vint-i-cinc camises, me les vu(i) emportar.